

RĪGAS SV. JĒKABA KATEDRĀLES VĒSTNESĪTIS

Nr. 19 (370)
2020. gada
22. novembris

Brālība un sociālā draudzība – *Fratelli Tutti*

Astoņus gadus pēc ievēlēšanas pāvests Francisks enciklikā *Fratelli Tutti* apkopo daudz ko no savas iepriekšējās mācības (n. 5). Aizsākot savu pāvesta kalpojumu, viņš aicināja uz savstarpēju lūgšanu, lai iestātos „liela brālība” (13. 03. 2013.). Enciklikas nosaukumā ir tiešs citāts no sv. Franciska par brālību, kas ietver cilvēkus un arī zemi saskaņā ar iepriekšējo encikliku „Laudato Si.”

Nosaukums *Fratelli Tutti* nāk kā sestais no divdesmit astoņiem pamudinājumiem (*Admonitiones*), kurus sv. Asīzes Francisks domājis saviem brāļiem, „religiskajiem” ļaudīm vispār un arī visiem, kas kalpo Dievam (*servi Dei*). Šī garīgā mācība kā garīga ēka atgādina bībelisko „Gudrības namu” (sal. Sak 9: 1; 14: 1; 24: 3 – 4). Simboliskais skaitlis 28 sastāv no 4 X 7: četri norāda uz pasauli un septiņi uz Dieva radību. Tātad 28 simboliski atveido vispārējo Baznīcu kā Dieva darbu. Šajā garīgajā ēkā aicināti visi bez izņēmuma.

Sv. Francisks šajos pamudinājumos runā par Euharistiju, laimīgu dzīvi, bibliskajām svētlaimēm, kuras papildina

ar desmit savām. Šī tekstu kolekcija saukta par „lielo hartu” kristīgai brālībai. Francisks savā 1221. gada regulā vērsas pie visas cilvēces vispārējā atvērtībā. „Fratres” attiecībā uz brāļiem ietver visus brāļus un māsas miesā un garā. Gudrības garīgajā namā (kas ir šie 28

pamudinājumi) līdzīgi bazilikai ir navas ar 12 pīlāriem. Pa kreisi „patiesības ceļš”, pa labi „dzīvības ceļš”, kamēr altārtelpā ar četriem pīlāriem ir vieta ciešai kopībai ar

Dievu. Dzīvība un patiesība ir atslēgvārdi šajā vēstī visiem kristiešiem.

Brālība pāvestam nav kaut kāda emocija, sajūtas vai doma vien, bet tā ietver iznākumu, darbību, brīvību rīkoties attiecībās: „Kurš var būt mans brālis?” Šādi izprasta brālība pārvar vērsanos pret kaut ko, kas būtu iznīcināms apokaliptiskā mēģinājumā tuvināt laiku beigas. Brālība ietver šo laiku, kad var strīdēties, izlīgt, pat garlaikoties. Brālība ļaut vienlīdzīgajiem būt atšķirīgiem un iesaistīties politikā, starpniecībā, saskarsmē, aprūpē un civilas sabiedrības veidošanā. (turpinājums 3.lpp)

DIEVKALPOJUMI RĪGAS SV. JĒKABA KATEDRĀLĒ

Svētdiena, 22. novembris. Parastā liturģiskā laikposma 34. svētdiena. Mūsu Kungs Jēzus Kristus, vispasaules Karalis. Draudzes svētki. Vissvētākā Sakramenta adorācija.

8.00 Svētā Mise par draudzi un "Svētais Dievs"
11.00 Galvenā Svētā Mise par +Igoru Euharistiskā procesija
15.00 Svētā Mise par Lonijas mirušajiem
18.00 Vesperes
18.30 Svētā Mise par Marijas Rudzītes veselību

Ziedojumi Rīgas Garīgajam semināram

Pirmdiena, 23. novembris.

8.00 Svētā Mise Mārītes nodomā par viņas māti +Helēnu Bungu

Otrdiena, 24. novembris.

Sv. Andrejs Dung-Laks, priesteris un vina biedri, mocekli. Piemiņas diena.

8.00 Sv. Mise par +Rudīti Liepiņu

Trešdiena, 25. novembris.

8.00 Sv. Mise Agitas nodomā
16.30-18.30 Grēksūdze

Ceturtdiena, 26. novembris.

8.00 Svētā Mise par atjaunotni Baznīcā

Piektdiena, 27. novembris.

8.00 Sv. Mise Mārītes nodomā
Jēzus Sirds litānija

Sestdiena, 28. novembris.

8.00 Sv. Mise par Janīnas Buivides veselību

Svētdiena, 29. novembris.

Adventa 1. svētdiena.

8.00 Svētā Mise un "Svētais Dievs"
11.00 Galvenā Svētā Mise par Ilonu Krastiņu
15.00 Svētā Mise par draudzi
18.00 Vesperes
18.30 Svētā Mise par Valentīnu un Igoru Morozoviem

Pirmdiena, 30. novembris.

Sv. Apustulis Andrejs, Svētki.

8.00 Sv. Mise par +Konstantīnu Olekšu

Otrdiena, 1. decembris.

8.00 Sv. Mise par +Antonu, +Leokādiju, +Staņislavu, +Vladislavu un +Valentīnu

Trešdiena, 2. decembris.

8.00 Sv. Mise Veltas Priedules nodomā par dzīvajiem un mirušajiem
16.30-18.30 Grēksūdze

Ceturtdiena, 3. decembris.

Sv. Francisks Ksavers, priesteris Piemiņas diena

8.00 Sv. Mise par Klausu un Mārīti Šmitiem

Piektdiena, 4. decembris.

Vissv. Jēzus Sirds godināšana

8.00 Sv. Mise par Lilitu
Jēzus Sirds litānija.

Sestdiena, 5. decembris.

Vissv. Jaunavas Marijas godināšana

8.00 Sv. Mise par +Sandru Ribāku
Jaunavas Marijas litānija un veltīšanās akts

Rīgas Svētā Jēkaba katedrāles pastorālās komandas kontaktinformācija

Sv. Jēkaba katedrāle: tālr. 67326419

Diakons Gunārs Konstantinovs:

tālr. 67326419, mob. 29654800

jekaba.katedrale@tynet.lv

*Pastorālo vajadzību koordinatore –
Andžela mob. 26156406*

Pr. Pauls Kļaviņš, administrators:

harisime@inbox.lv; mob. 27001445

Svētdiena, 6. decembris.

Adventa 2. svētdiena.

Visv. Jēzus Sirds godināšana.

Visv. Sakramenta adorācija

8.00 Svētā Mise un "Svētais Dievs"

11.00 Galvenā Svētā Mise par mirušajiem Malvīnes Raupes tuviniekiem Klaudiju, Aleksandru, Anastasiju, Stefanu, Irmu, Almu. Elzu un Jozu

15.00 Svētā Mise par Mārīti Gūtmani un viņas ģimeni

18.00 Vesperes

18.30 Svētā Mise par draudzi

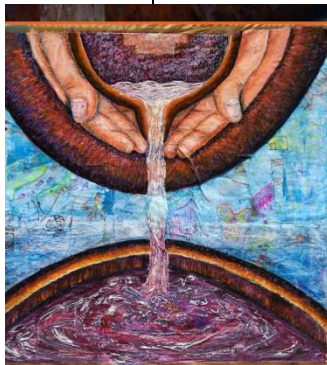
Brālība un sociālā draudzība

(turpinājums no 1.lpp.)

Brālība maina perspektīvu un politikā pauž pilsoņu vienlīdzīgas tiesības un pienākumus taisnības ietvaros. Uz brālības balstās sociālā draudzība, sastrādāšanās kopējam labumam, kad tiesības mijas ar atbildību. Atvērta brālība ietver katra cilvēka atzišanu, novērtēšanu un patiesu mīlēšanu neatkarīgi no fiziskās tuvības, dzimšanas un dzīves vietas.

Dievu var mīlēt vien tad, kad mīl arī brāļus un māsas (sal. 1 Jņ 4: 20). Dieva vaigs atveidojas daudzos citos vaigos, īpaši mazākajos, trauslākajos, neaizsargātajos un trūcīgajos (sal. Gaudete et Exsultate, n. 61). Kristus mīlošo vaigu pielūdzam Euharistijā un atzīstam cietošajos brāļos un māsās (sal. *Christus vivit*, 299).

Sv. Asīzes Francim brālība ietvēra cilvēkus un arī sauli, jūru un vēju (nn. 1 – 3). Šī ir globāla, universāla perspektīva (sal. *Laudato Si*, n. 11).

Pāvests seko sv. Ignācijam no Lojolas, kas aicināja lūgties, iedomājoties, kā Dievs redz pasauli (sal. *Garīgie vingrinājumi*, nn. 103 – 106). Ar šādu uztveri novērota pasaule, kurā indivīds nav īpaši saistīts ar kopienu (n. 30). Pasaule neko nav mācījusies no divdesmitā gadsimta traģēdijām un tai trūkst vēstures izpratnes (n. 13). Konfliktos un nacionālisma veidos novājinās sociālā apziņa (n. 11) un nav iestāšanās par kopējo labumu. Vientuļais indivīds globalizētā pasaulē prevalē pār kopienas izpausmēm (n. 12). Cilvēki kļūst patērētāji un novērotāji, labumus gūst stiprākie.

Šī dramatiskā situācija iespaido politiku, kad tādi vārdi kā demokrātija, brīvība, taisnība un vienotība zaudē savu pilnīgo nozīmi, izzūd vēsturiskā apziņa, kritiskā domāšana, cīņa par taisnību un integrācijas veidi (nn. 14, 110). Pāvests skarbi raksturo politisko dzīvi, kas galvenokārt vērsta uz citu cilvēku diskreditāciju, nevis veselīgām debatēm par ilgtermiņa uzlabojumiem cilvēku dzīvēs un kopējā labuma veicināšanu (n. 15). Izplatās izšķērdības kultūra (nn. 19 – 20), netiek vērtētas cilvēktiesības (n. 22), īpaši attiecībā uz migrantiem (n. 39), digitālie sakari veicina noslēgšanos un tolerances trūkumu. Jāveicina, turpretī, tieša fiziska saskarsme (n. 43).

Pāvests ne tikai apraksta dramatisko īstenību, bet arī piedāvā sirds vēlmēm atbilstošu un garīgi pacilājošu cerību no teoloģiskā viedokļa (nn. 54 – 55). Līdzība par Labo samarieti ļauj Dieva Vārdā

ieklausīties un izvērtēt šo laiku, lai rastu evaņģēliskus risinājumus (nn. 63 – 68). Attieksme pret ievainoto cilvēku ceļa malā nosaka ekonomiskus, politiskus, sociālus un reliģiskus aspektus gan individuālā, gan kopienas līmenī.

Ja patērētājs noslēdzies savā individuālistiskā vai pasīvi visu novēro, tad izeja meklējama un sasniedzama dzīves vērtības pieredzē ar konkrētu mīlestību, kas rada saiknes, paplašina eksistenci. „Izeja” no sevis nepaliek ģimenes vai mazas grupas ietvaros. Cilvēks sevi izprot plašākās bagātinošākās attiecībās ar citiem (nn. 88 – 91).

Šī mīlestība kā atvērtība kaut kam lielākam un viesmīlība veido sociālu draudzību un brālību, kas tiecas uz „vispārēju kopību” vai kopienu, kurā brāļi un māsas pieņem un rūpējas viens par otru (n. 96). Pastāv maldīgs universālisms, kurā nav mīlestības uz konkrētiem cilvēkiem un tajā ir tieksme vienveidot un autoritāri dominēt. Īstu brālību nosaka atšķirību saglabāšana, nevis vienveidība. Tajā ir vienlīdzība un dažādība. Tieši patiesa mīlestība vēsturi pārveido un ietver institūcijas, likumu, tehnoloģiju, pieredzi, profesionālo ieguldījumu, zinātnisko analīzi, administratīvās procedūras. Tuvākmīlestība tiešām ir reālistiska (sal. nn. 164 – 165).

Politikai nav jābūt padotai ekonomikai, kurai jābūt integrētai politiskā, sociālā, kulturālā un populārā projektā kopējam labumam (nn. 17, 154, 177). Populisms izmanto tautas jēdzienu mistiski, proti, tauta vienmēr rīkojas labi. Tautas jēdziens mītiski pauž kopīgu

identitāti uz sociālo un kulturālo saikņu pamata (n. 158). Tautas kultūra nav ideoloģiski jāizmanto personīgiem projektiem (n. 159). Tieši patiesi mīlestība vieno mītisko tautas izpratni ar konkrētu institucionālu un sociālu organizāciju tautas labā.

Brālība un sociālā draudzība nav abstraktas utopijas. Tās prasa lēmumus un spējas nodrošināt to reālo iespēju ar cēlu tuvākmīlestību sociālās, ekonomiskās un politiskās attiecībās, cenšoties veidot kopienas dažādos sociālās dzīves līmeņos (nn. 180, 186). Šīs sociālās vai politiskās mīlestības labā

jāattīsta sociālā uztvere par to, ka katrs cilvēks ir pilnīgi persona ar piederību tautai, kurā būtiska ir cieņa pret katru atsevišķu personu (nn. 182, 186). Sociāla un politiska mīlestība izpaužas saskarsmē un dialogā ar visiem, pat politiskajiem oponentiem, kopējam labumam, lai censtos satuvināties vismaz dažos jautājumos. Atšķirību dēļ nav jāizraisās konfliktiem, jo „vienveidība nomāc un degradē kultūru” (n. 191). Arī politiķiem kā cilvēkiem jādzīvo ar mīlestību cilvēku attiecībās (sal. n. 193), īpaši saiknē ar maigumu kā „tuvinošu un reāli kļūstošu mīlestību” (n. 194). Politiskā darbībā vājākajiem jāizraisa maigums un tiem ir „tiesības aizskart mūsu dvēseli un sirdi” (n. 194).

Sociālā draudzība pastāv atšķirību saskarsmē un dialogā, kas nav viedokļu agresīva apmaiņa ar monologu. Īstā sociālā dialogā vajadzīga spēja novērtēt otra viedokli un pieņemt tajā atbilstošu

pārlicību un ieinteresētību (sal. nn. 200 – 203; Garīgie vingrinājumi, n. 22). Nekādi nav jāļauj dažādiem viedokļiem prevalēt pār brālību.

Dialogs tomēr nenozīmē relatīvismu. Bez objektīvas patiesības likumi būtu patvaļīgi uzspiesti. Sabiedrības nākotnes labā jārespektē patiesība par cilvēka cieņu. Patiesība ir stingrie pamatojumi mūsu lēmumiem un likumiem. Aizvien jātiecas pēc cēlākām vērtībām (nn. 206 – 210), veicinot „satikšanās kultūru”, kurā būtu iesaistīts katrs cilvēks kopējam labumam (nn. 216 – 221).

Cilvēku satikšanās izriet no centieniem saprast vienam otru, gūt labumu visiem (nn. 225 – 226). Pat konflikta veidā var sasniegt īstu izlīgšanu, ja notiek dialogs un patiesa, pacietīga sarunāšanās (n. 244). Piedošana nenozīmē atteikties no savām tiesībām, drīzāk iestāšanās par tām savas cieņas labā (n. 241). Izlīgums nav sasniedzams ar atmiņas zaudēšanu, noliedzot sen notikušo. Pagātnes atminēšanās lai virza uz priekšu (n. 249).

Karš nekad nav risinājums un nāves sods nav pieļaujams (nn. 258, 263).

Reliģijas ar gadsimtos krāto pieredzi un gudrību kalpo brālībai, tām jāiesaistās sabiedrības debatēs, politikā vai zinātnē (n. 275). Baznīcas misija nav privāta un cilvēka dzīvei piemīt politisks aspekts (n. 276). Kristiešiem Jēzus Kristus Evaņģēlijs dod nozīmi attiecībām, saskarsmei, cilvēces vispārējai kopībai (n. 277). Augšāmceltā Kristus spēkā Baznīca vēlas dzemdēt jaunu pasauli, kurā visi būtu brāļi un māsas (n. 278).

Reliģijas nekad nedrīkst rosināt karu, naidu, ekstrēmismu un vardarbību. Ja tas tā notiek, tad ir sagrozīta reliģiskā

mācība un reliģijas tiek politiski manipulētas (n. 285).

Ar brālību tiek īstenota Dieva valstības nākšana, kuru tēvreizē lūdzam, visus uztverot kā brāļus un māsas, viena Tēva bērnus. Dieva valstība izpaužas kristiešu spējās darīt Evaņģēliju pieejamu visiem cilvēkiem kā pestīšanas un pilnības resursu. Šajā ziņā kā brālības Evaņģēliju.

Sirds durvis adventā

Svētais apustulis Jānis savu Atklāsmes grāmatu beidz ar šo mīlestības saucienu: „Nāc, Kungs Jēzu!” (Atkl. 22, 22). Ar šiem, ne ar citiem, vārdiem viņš beidz savu garo laicīgās dzīves ceļu. Kungs Jēzus nāk un panēm viņa dvēseli savā mīlestības valstībā, kur nav vairs ilgu, bet vienīgi mūžīgā svētlaieme, pie tās pat dievišķās Sirds, kur šis mīlestības apustulis dusēja Pēdējā Vakarēdiena laikā.

Mūsu dzīve sākās, veidojās un beidzās ar Kristus Kungu. Ja ne ar tiem pašiem vārdiem: „Nāc, Kungs Jēzus!”, tad vismaz ar šīm ilgām Sv. Augustīns pavadīja veselus 32 gadus, Jēzu Kristu nepazīdams. Tāpēc tik skaisti, tik dziļi, tik pārlicinoši ir Sv. Augustīna vārdi, kas izteikti viņa dzīves noslēgumā: „Cilvēka sirds ir Dieva radīta un viņai nav miera, kamēr tā neatdusēs Tevī Kungs.”

Cik tomēr mēs esam mazi, salīdzinot mūsu tieksmes ar izcilu svēto ilgām. Svētās Terēzes no Jēzus Bērniņa tēvs, svētceļodams pa Itāliju, rakstīja saviem bērniem, bāriņiem par saviem ceļojuma iespaidiem: „Viss ko es redzu, ir jauks, bet tas ir tikai zemes skaistums, un mūsu sirds nevar būt piepildīta ne ar ko, kamēr neredz

bezglīgo skaistumu.” Ak, Dievs, dod vairāk tādu tēvu mūsu bērniem!

Vecā Derībā grēkojošā cilvēce cēla savas acis un balsi uz debesīm, jo vienīgi no turienes gaidīja savu glābšanu. Cilvēce sauca un ilgojās pēc Glābēja-Pestītāja atnākšanas. „Atdarāties debess un mākonī lai nolīst Taisnīgo”, t. i. Kungu Jēzu, Tūkstošiem gadu gaidīja un sauca nelaimīgā cilvēce. Apsolītais laiks piepildījās. Kungs Jēzus uzklausi cilvēci un atnāca Betlemes stallītī

Jaunā Derībā, Baznīcas vienībā dzīvodami, mēs esam nesalīdzināmi laimīgāki par citiem. Kungs Jēzus pastāvīgi dzīvo mūsu vidū Euharistiskā Betlēmē. Viņš dzīvo mūsu dievnamos zem maizes zīmēm apslēpts. Svētākā altāra Sakramentā ir tas pats Jēzus ar to pašu dvēseli, miesu, dievību, cilvēcību un Sirdi. Ko Jēzus dara, būdams Euharistiskajā Betlēmē? Viņš mīl mūs visus bez izņēmuma, labus un ļaunus, bet euharistiskā veidā. Viņš sevi atdod tiem, kas pēc Viņa slāpst, ilgojās, meklē un pielūdz kā Marija ar Jāzepu, Betlēmes gani un Austrumu gudrie.

Kristus dzimšanas svētki tuvojas. Jēzus nāks pie mums un sacīs: „Lūk, Es stāvu pie jūsu durvīm un klauvēju. Ja kāds Manu balsi dzirdēs un durvis Man atvērs, Es ienākšu pie viņa. un mīlošos kopā ar viņu, un viņš kopā ar Mani” (Atkl. 3, 20). Šīs durvis nav nekas cits kā mūsu sirds. Kunga Jēzus pieklauvēšanu dzirdēs tas, kas bikts krēslā mazgās savu dvēseli no grēkiem, lai tā būtu baltāka kā sniegs. Jēzum atvērs savas sirds durvis tas, kas Adventa laikā attālināsies no aizliegtām izpriecām, no trokšņainās dzīves un biežāk lūgsies. Tas kopā ar Kungu Jēzu ēdīs Svēto Vakarēdienu, kas Viņam atdos savu sirdi, dvēseli un visu sevi.

Bīskaps Boļeslavs Sloskāns

Baznīca Eiropā

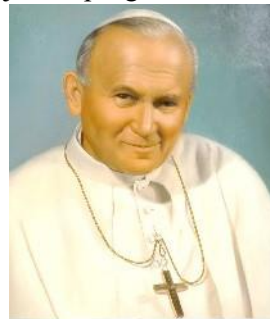
2003. gada 28. jūnijā sv. Jānis Pāvils II izdeva apustulisko pamudinājumu *Ecclesia in Europa*, kurā apkopo bīskapu sinodes ieteikumus, cenšoties atbildēt uz jautājumu: „Ko Svētais Gars saka vietējām Baznīcām?” (sal. Atkl 2: 7).

Izvērsot Atklāsmes grāmatas tēmas par kristiešu situāciju Eiropā, grūtībām un iespējām 21. gad-

simta sākumā, pāvests koncentrējas uz Jēzu Kristu kā mūsu cerību (1. nodaļā). Jēzus īstenotais un nestais cerības Evaņģēlijs uzticēts atjaunotai un misionārai

Baznīcai (2. nodaļā). Šis cerības Evaņģēlijs jāsludina (3. nodaļā) un jāsvin (4. nodaļā). Tas rosina kalpot cilvēkiem sabiedrībā (5. nodaļā) un Eiropas nākotnes labā (6. nodaļā).

Eiropa joprojām nes savā organismā nesenās un sen pagājušās pagātnes ievainojumus no kariem, ideoloģiskiem, politiskiem un ekonomiskiem pretstatiem. Lai gan Eiropa pašlaik vienota politiskās struktūrās, tomēr atšķirības starp Austrumiem un Rietumiem joprojām pastāv, kaut vai cilvēku dzīves līmeņa ziņā. Vēl daudz kas veicams, lai nostiprinātu kopību un solidaritāti starp visām tautām, kas apdzīvo telpu no Atlantijas okeāna līdz Urāliem. Tāpat, kā pirmajā tūkstošgadē, kristietība integrēja grieķu – romiešu mantojumu, ģermāņu un slāvu tautu

Sv. Jānis Pāvils II
1920 - 2020

kultūru, izraisot no šīs etniski – kulturālās dažādības kopīgu eiropiešu gaisotni, tāpat arī tagad jāiedzīvina jauna un kopīga Eiropas civilizācija no dažādām vietējām un nacionālām pieredzēm. Tas nav jādara ar nostalgiju pēc pagājušā, bet ar pilnu pašlēmību uz kristietības iekšējo vienojošo spēku un tās vēsturisko lomu.

Baznīcai nav jāveido Eiropa paralēli jau esošajai, bet jāatklāj Eiropai sevi pašu, jānorāda Eiropai tās dvēsele, tās identitāte, palīdzot izprast tās aicinājumu.

Baznīca un devušās pa gadsimtiem garu ceļu un tās iezīmē tā pati vēsture. Kristietība kristīja Eiropu; un Eiropas tautas savā dažādībā ir būtiski ietekmējušas kristīgo eksistenci. Savā apmaiņā tās

bagātinājušas viena otru ar vērtībām, kas kļuvušas ne tikai par Eiropas civilizācijas dvēseli, bet arī par visas cilvēces mantojumu. Ja sekojošo krīžu laikā Eiropas kultūra attālinājās no ticības un Baznīcas, kaut arī sludinātas vēlmes pēc brīvības un autonomijas vārdā, tad īstenībā tā bija Eiropas sirdsapziņas iekšējā krīze, kad tā tika visdziļākā identitātē pārbaudīta un kārdināta, tās būtiskās izvēlēs un vēsturiskā mērķa ziņā.

Eiropa nevar atstāt kristietību kā savu ceļabiedru un kļūt tai par svešinieci, tāpat kā cilvēks nevar atstāt iemeslus dzīvošanai un cerēšanai, nepiedzīvojot nopietnu krīzi.

Tāpēc izmaiņas Eiropas sirdsapziņā, kas spiesta līdz galam noliegt kristīgo mantojumu, pilnīgi saprotamas tikai

pamatsakaros ar kristietību. Eiropiešu krīze ir kristiešu krīze. Eiropas kultūras krīze ir kristīgās kultūras krīze.

Ļoti nozīmīgi izpētīt Eiropas gara metamorfozes pēdējā gadsimta laikā. Eiropā pašlaik valda uzskati, ideoloģijas, vēlmes, kas nesaskan vai pat tieši pretējas kristietībai. Tomēr pats cilvēks, viņa cieņa un piederošās vērtības tiek aizvien vairāk diskutētas, ņemot vērā autoritāro un totalitāro režīmu centienus noliegt brīvību un cilvēktiesības; tāpat arī

Vakareiropas saukļus par „Dieva nāvi”, cilvēkam ieņemot Dieva vietu un pašam risinot visas savas likstas. Filozofiski – kulturālās tendences spiež eiropieti uz skepticismu, relativismu, nihilismu, eksistenciālām bažām.

Šajās pretrunās ietverta nozīme, kurai nepieciešams garīgs izskaidrojums, ņemot vērā cilvēces brīvo dialogu ar Dievu un viņa pestīšanas plānu vēstures teoloģijas ietvaros. Šie kārdinājumi, neuzticība un riski atbilst cilvēkam būtiskās attiecībās ar Dievu Kristū.

Vēl vairāk, šie kārdinājumi un drāma izaicina kristietību un Baznīcu ne tikai kā ārēji šķēršļi, kas jāpārvar evaņģelizācijā, bet tie īsta vārda nozīmē pieder pie kristietības un Baznīcas. Eiropas ateisms ir izaicinājums, kas izprotams kristīgās sirdsapziņas ietvaros: tā ir drīzāk sacelšanās pret Dievu un neuzticība Dievam kā vienkārši Dieva noliegšana. Ja ateisms ir pret ticību vērstas kārdinājums,

tad to var pārvarēt, padziļinot un šķīstījot ticību.

Ja sekulārisms vērsas pret pastāvošo izpratni jautājumā par cilvēku pasaulē un par visuma izmantošanu, tad evaņģelizācijas uzdevums ir no jauna piedāvāt tādu kosmisko teoloģiju un garīgumu, kas, balstoties uz Bībeli un klātesot liturģijā, skaidrākas perspektīvas guva Vatikāna II koncilā (sal. *Gaudium et Spes*, n. 37).

Ja industriālā revolūcija, radusies Eiropā, izraisīja tādu ekonomiku, sociālas attiecības un kustības, kuras šķiet pretējas Baznīcai un kavē evaņģelizāciju, tad tieši iedzīvinot, sludinot un praktizējot taisnības, brālības un darba Evaņģēliju, mēs atjaunosim strādniekiem cilvēcisku un kristīgu pasauli.

Lai atbildētu uz misijas prasībām Eiropā, Baznīcai jāapzinās, ka tā nav sveša eiropietim. Vēl mazāk tai jājūtas nevajadzīgai un bezspēcīgai, risinot Eiropas krīzes un problēmas. Baznīca nes sevī risinājumus grūtībām un cerību nākotnei.

Eiropas prātā un sirdī Baznīca ienāks ar to, ka būs absolūti uzticīga Kristum un vienmēr aizvien vairāk tāda būs ar dzīves svētumu un evaņģēliskajiem tikumiem, Kristus izstarošanu.

Baznīcas atbildība un misija ir liela Eiropā, tāpat liela ir cerība, kuru nesam. Ar atjaunotu pārliecību mums jāveic sūtība, kuru Dievs mums uzticējis. Mums nav ekonomisku, politisku programmu. Bet mums ir Labā vēsts, ko sludināt. No Baznīcas atkarīgs, vai Eiropa noslēgsies nenozīmīgās zemes lietu ambīcijās, savā

egoismā, vai tā padosies bažām un nenozīmībai, atsakoties izpildīt savu vēsturisko lomu, sekot savam aicinājumam, vai tā atkal atradīs savu dvēseli dzīvības, mīlestības un cerības civilizācijā.

Mums aizvien jāmācās jauni veidi, kā Svētais Gars paver Baznīcai un Baznīcām Evaņģēlija sludināšanu mūsdienu Eiropai.

Aicinām pieteikties dalībai svētku procesijās

Kontakttālrunis: 29906068-Zinta

Lūdzam atbalstīt katedrāli ar ziedojumu

pie dievnama apmeklēšanas vai ar bankas pārskaitījumu

Rīgas Svētā Jēkaba
Romas katoļu draudze
Reģ Nr. 90000106696

UNLALV2X

SEB bankas konta nr.

LV84UNLA0002000701505

* * *

Lielākā dāvana dzīvajiem un mirušajiem
Jēzus Kristus Upuris –
sv. Mise par dzīvajiem un mirušajiem – konkrētos nodomos ir lielākā dāvana, aizlūgums un atbalsts cilvēku vajadzībās.

Pieteikt šos nodomus var sakristejā vai pie dežurantes.

Redakcijas adrese:

M. Pils 2, Rīga, LV-1050

Tālr.: 28882358

E-pasts: vestnesitis@gmail.com

Vestnesīša numuri pieejami:

Redkolēģija:

Atbildīgais: pr. Pauls

Datorsalikums: pr. Pauls

Metiens: 450 eks.

vestnesitis.wordpress.com